

приказа ми между много други и единъ сънъ, когото не щъ забравѣхъ никога и когото оттогава всякога смышлявахъ, кога ми ся случеше нѣчто неприятно.

„При всичко-то,“ рече ми тойзи мой честный пріятель, „мое залягане съ голѣма ревность да могъ да угоди Богу съ правъ животъ; обаче пакъ ми ся случи едно нечаянно несчастье, което мя много наскърби. Въ дълбокѣ-тѣ ми скърбъ хванѣхъ да ся сумнѣвамъ, да ли истинѣ Богъ промышлява за челоуѣцы-тѣ, и да ли ся грижи за благополучіе-то имъ. Отъ това сумнѣніе пролеяхъ горчивы слезы, и съ мокры очи мя найде сънъ.“

„Тамо снувахъ, че сжмъ ся загубилъ въ пѣтъ незнаенъ. Запрѣхъ ся нѣколко минуты, и, когато ся двѣумѣхъ на кждѣ да търгниѣ, дойде единъ челоуѣкъ при мене и врече ми ся да ми покаже пѣтя и да мя подружи. Азъ търгнихъ слѣдъ него, и той мя заведе въ къщѣ-тѣ на одного челоуѣка, който ны пріе любезно, и видеше ся, да е той найдобрѣя-тѣ челоуѣкъ на свѣта. Кога да излѣземъ отъ него, видѣхъ съ голѣмо удивленіе, че водителя-тѣ ми взе отъ трапезѣ-тѣ единъ хубавъ сребрьнъ чашѣ.“

„Вторый день замръкнѣхъ въ къщѣ-тѣ на единъ лошъ челоуѣкъ, който едва пристанѣ да ны пустне